

Historiek van Noorse

1914-1944 : DE PREHISTORIE

Alhoewel Noorse slechts in het jaar 1996 officieel zijn gouden jubileum vierde, werd de basis van onze voetbalploeg reeds gelegd in het jaar 1914.

Op de "Verbrande Stee" werd er toenmaals door de jeugd uit de Kapelsestraat regelmatig een straatwedstrijd gespeeld, tot er besloten werd, met medewerking van enkele ouderen, een voetbalploeg te stichten.

NOORDSCHE F.C. 1915

J. Jaspers, R. Jaspers, L. Gijzen, L. Heymans, S. Somers, S. Bastiaensen, F.v. Leuven, P. Nagels, J.v.d. Bleeken, P. Letens, L. Lanin, L. Verbist, E.v.d. Weyer, E. d. Winter, A.v.d. Weyer, A. Michielsen, G. Versonnen, F.v. Leuven, S.v. Doren, J.v. Cleef

Het lokaal werd gevestigd in café "Het Hondje" bij Frans Van Doren, in de volksmond "Den oude Van Doren" genoemd. In datzelfde café was ook een **veloclub gevestigd onder de naam "De Noordsche Veloclub"**. Vandaar dat aan de voetbalclub de naam gegeven werd van "De NOORDSCHE F.C."

Alhoewel het lokaal gevestigd was in hogervernoemd café, hadden de vergaderingen meestal plaats in het schuurke bij Jaak Jaspers (bijgenaamd Jaak Kruipin), die het huis bewoonde waar vroeger L. De Witte zijn kruidenierszaak had (op de hoek van de Blokjesweg). Dit vloeide voort uit het feit dat de Familie Jaspers een voorname rol speelde in het bestuur; Rik Nagels was namelijk de voorzitter (Peer Nagels fungeerde toen als secretaris).

De belangstelling voor de voetbalsport vanwege Jean Cogels, zoon van de familie die destijds het domein Starrenhof in eigendom bezat, gaf de ploeg wind in de zeilen. Achteraan in het domein, tegen het binnenpad, waar zich nu nog die grote beukenbomen bevinden, werd door de familie Cogels een terrein ter beschikking gesteld. Als dank hiervoor werden door de "Noordsche F.C." dan ook **de kleuren geel en groen van de familie Cogels als clubkleuren aangenomen**.

Gezien de moeilijkheden van de verplaatsingen (trams, autobussen en auto's had men toen praktisch nog niet) was er nog geen competitie, tenzij tussen de grote ploegen uit de steden. De wedstrijden werden dan ook steeds gespeeld met een beker als inzet en dit tegen ploegen uit de omgeving, zoals Wilmarsdonk, Putte, Kaart, Hoevenen, enz... Hoeveel onze voorouders over hadden voor het voetbal beseft men pas als men bedenkt dat men alle materiaal zelf moest kopen en dat alle verplaatsingen te voet gebeurden. Voor een verplaatsing naar Wilmarsdonk moest men eerst twee uur te voet gaan, dan een wedstrijd spelen van 90 minuten en tenslotte weer twee uur te voet naar huis. Desondanks bracht Noordsche F.C. op zeker ogenblik drie ploegen in lijn.

Spelers uit die tijd waren :

1ste elftal : L. Verheyen, Peer Van Cleef, Edward De Wit, Louis Jaspers, Jef Nagels, Jean Cogels, Rik Heymans, Jef Janssens, Frans Van Hoydonk, Jef Van Leuven, Peer Somers.

2de elftal : Gebr. Jaak, Pol en Peer Letens, Gebr. Frans en Edward Van De Weyer, Frans Somers, Louis Verbist, Louis Lathouwers, Jaak Verheyden, Alfons Michielsens, Jef Van Cleef.

Veteranen : Jan van den Bleeken (vader van onze latere voorzitter), Peer Van Hoydonck, Felix Roeken, Louis Gijsen, Edward Janssens (Ede van Belle), Jef De Wit, Jan Van Den Bleeken (Bezem), Fons Janssens (de Grijze), e.a.

In het begin van 1918 ging de Duitse bezetter over tot strenge controlemaatregelen en wegvoering van de mannelijke jeugd naar Duitsland. Hierdoor kropen velen door "den draad" om zo via Nederland het Belgisch leger te gaan vervoegen. Gebrek aan spelers was er dan ook de oorzaak van dat bij Noordsche F.C. alle bedrijvigheid stil viel, en daar na het einde van de oorlog de meeste spelers hun militaire dienstplicht moesten gaan vervullen, geraakte "De Noordsche F.C." niet meer van de grond en ging de jeugd uit de "straat" zijn voetbaltalent elders beproeven (o.a. bij Capellen F.C. en Heuvels Sport). Deze inactiviteit heeft geduurd tot na de volgende wereldoorlog.

1945 – 1955 : DE NIEUWE (EN DEFINITIEVE) START

Na de vijf lange oorlogsjaren 1940-1945, vol ellende en gebrek, kwam er met de terugkeer van de vrede opnieuw leven in de gemeenschap. Bij pot en pint werden er door de ouderen herinneringen opgehaald over de voetbaldaden van de "Noordsche F.C." Hierop inhakend organiseerden **Jan Roeken en Roger Smet** een voetbalwedstrijd tussen Kapelsestraat 1 (gedeelte Putte) en Kapelsestraat 2 (gedeelte Kapellen). Deze laatsten gingen vanzelfsprekend spelen onder de naam Noorsche F.C.

Daar de tegenstrever meestal spelers waren die bij Putte S.K. speelden, verloor de nieuw gestarte Noorsche F.C. , op het terrein van Heuvels Sport, heel begrijpelijk met 6-3. Er werd een terugwedstrijd afgesloten die zou plaatsvinden op de laatste zondag van de maand mei, ter gelegenheid van de kermis in "de straat". Maar waar ? Men had geen terrein! Zes dagen voor de wedstrijd zou plaatsvinden werd hiervoor een oplossing gevonden.

Daar er in die tijd nog geen T.V. bestond kwamen de mannen 's avonds, na hun dagtaak, op straat bijeen om te buurten. Hier werden dan de dorps- en sportgebeurtenissen besproken. Op zulk een buurtraad, op en rond de bank bij Edward De Wit, bracht er iemand de gedachte naar voor de wedstrijd te spelen op de grote vaag (stuk onbebouwde grond) van achter in de Pelgrimstraat. Toen men echter dit terrein ging keuren kwam men tot de bevinding dat deze vaag vol bremstruiken en hoog puingras stond. Hierdoor liet men zich echter niet afschikken. De volgende dag zag men een dertigtal man door de Pelgrim trekken met hak, schop en rijf gewapend, zoals een bende uir de boerenkrijg, om het veld zoveel mogelijk bespeelbaar te maken. Peer Hendrickx, van de bekende houtzagerij, zorgde voor de doelpalen. Men had reeds de vorige dag de hinderlijke plantengroei afgestookt en men werkte met man en macht om zeker in orde te zijn.

Tegen de kermiszondag was dus alles kant en klaar, alhoewel het geen groen maar een zwart (wegens het afstoken) voetbalterrein was geworden. In **café "De Welkom" (later café "Noorse ")** , bij Louis Nagels, werden keuken en stal als kleedkamers ter beschikking gesteld.

Er was, naar Noorse maatstaf, een massale belangstelling. De zon was van de partij, iedereen was in kermisstemming en naast het terrein bloemde de geel-groene brem in volle pracht. Na een uur spel stond Noorsche F.C. met 0-3 achter, maar luid aangemoedigd, bleven de spelers met volle overgave spelen om, onder onbeschrijflijke geestdrift, enkele minuten voor tijd de "winninggoal" te scoren : 4-3.

En of er toen kermis werd gevierd! De "staminees" puilden uit van het volk en de brouwer kon het niet bijhouden met nieuwe vaten bier aan te voeren. De zegevierende ploeg van Noorsche F.C. kwam toen als volgt in het veld :

	Cornelissen L.		
	Ivens Fr.		Aernouts M.
	Calluy M	Fissers G.	Nagels E.
Roeken J.	Madereel J.	Smet R.	Lathouwers J V.d. Bleeken F.

De wedstrijd werd geleid door F. Van Hooydonck.

Hiermede was de Noorsche opnieuw gelanceerd en werd een bestuur gevormd bestaande uit : F. Bastiaensen (voorzitter), A. Smet (ondervoorzitter), F. Stoobants (secretaris), G. Willeme, (schatbewaarder), en J. Letens (materiaalmeester).

Er werden van toen af regelmatig vriendenwedstrijden gespeeld tegen ploegen zoals : Geuzenhoek Sport, Heuvels Sport, Eendracht Kalmthout, S.K. Putte (reserven), enz....

Gezien de hieraan verbonden risico's dat de medische kosten, ingeval van kwetsuren, niet gedekt waren door een verzekering, werd na een algemene vergadering, in de zomer van 1947, besloten tot een verbond toe te treden en in competitie te gaan spelen.

1948-1950 : IN COMPETITIE

Gezien het feit dat de liefhebbersploegen uit de Noorderkempen, zoals Wildert, Horendonk, Achterbroek en Eendracht Kalmthout in het **Vlaams Katholiek Sportverbond** speelden, werd besloten met dit verbond contact op te nemen. Inlichtingen werden ingewonnen op de verbondszetel, destijds gevestigd in de 'Kalkoense Haan" aan de St. Jacobsmarkt te Antwerpen en na algemene vergadering van bestuur en spelers werd beslist om in te schrijven voor de competitie 1947-1948. Het verzoek om samen met de ploegen uit de Noorderkempen in eerste afdeling te mogen spelen werd ingewilligd.

Gezien de gewijzigde spelling zou aangesloten worden onder de benaming "**NOORDSE V.V.**". Waar en door wie de vergissing begaan werd is niet meer te achterhalen, maar het is een feit dat onze vereniging in de verbondslijsten werd ingeschreven onder de naam "**NOORSE V.V.**" met weglating van de letter "D", en gezien het verbondsbestuur hierop nooit opmerkzaam werd gemaakt, bleef onze vereniging deze naam behouden. Daar lokaalhouder Louis Nagels reeds vroeger een stel rode truitjes met witte hals- en polsboorden geschonken had, zou met deze kleuren begonnen worden. Truitjes en kousen werden door de club ter beschikking gesteld, maar voor schoeisel en broek moesten de spelers zelf zorgen.

De verplaatsingen gebeurden met de tram en de kosten hiervan moesten eveneens door de spelers zelf gedragen worden. Slechts voor de verplaatsingen naar de Noorderkempen zou groentenhedelaar Jos Gijsen met zijn vrachtwagen voor het vervoer zorgen.

Er werd een nieuw bestuur gevormd : Frans Bruyninckx (voorzitter), Jos Dictus "De Kos" (Ondervoorzitter), R. Smet (Secretaris), Sander van den Bleeken, Jaak van der Jonckheid, Frans Strobants, Edgard Nagels en Jaak Letens (Raadsleden). Nog voor de aanvang van de competitie gaf R. Smet zijn ontslag en zou in de functie van secretaris vervangen door Frans Strobants.

De competitie ving aan op zondag 28 september 1947 en voor **de eerste wedstrijd moest Noorse op verplaatsing naar Groenenhoek Sport te Berchem**. Een uitgebreid verslag van deze wedstrijd is hier elders beschreven (zie "De Eersteling").

Het resultaat van deze wedstrijd, geschorst", alarmeerde het verbondsbestuur. Secretaris Vic Joris was dan ook aanwezig op de eerste thuiswedstrijd tegen Scaldis. Alles verliep

echter kalm en sportief en de wedstrijd , tegen de ploeg die later kampioen zou worden, eindigde op een scoorloos gelijkspel. De daaropvolgende verplaatsing naar Eligius (later Olsea, nu Seja) bracht Noorse zijn eerste zege met 2 - 5 cijfers. Toch speelde onze ploeg een eerder zwakke heenronde en stond halfweg de competitie op de derde laatste plaats (3 ploegen moesten dalen!) met 8 punten uit 12 wedstrijden. De meest opgemerkte uitslag was een 8 - 2 zege tegen S.C.K. (het huidige Racing Kiel) dat nochtans met 0 - 2 aan de leiding had gestaan. In de terugronde werd echter heel wat beter gepresteerd met prachtige overwinningen in de derby's tegen Eendracht Kalmthout (6-0) en S.K. Horendonk (4-0). In de eindrangschikking eindigde Noorse op de 7° plaats (op 14 ploegen) met 23 punten uit 26 gespeelde wedstrijden.

Waren de resultaten eerder aan de middelmatige kant, toch eerste er in de rangen van spelers en supporters, onder de bezielende leiding van Jan Roeken, een geweldige geestdrift. Niet minder dan 50 tot 60 supporters vergezelden Noorse per fiets bij haar verplaatsingen naar de Noorderkempen. Iedere zege gaf, in het lokaal bij Zulma, aanleiding tot Breugeliaanse feestvieringen die tot in de kleine uurtjes duurden en scheidsrechters zoals Frans van Hoof (de Neus) en "den Bertels" bleven soms zo laat in het lokaal plakken dat ze de laatste tram naar Antwerpen misten. Sander van den Bleeken ontfermde zich dan over hen en gaf ze bij hem thuis slaapgelegenheid.

Nietemin kwam reeds na het eerste seizoen het voortbestaan van Noorse in gevaar. Nog tijdens de competitie ontving voorzitter Frans Bruyninckx een brief van de eigenaar van de grond waarop het terrein gelegen was. Hierin werd gevraagd met welk recht men zijn eigendom had aangeslagen om er voetbal op te spelen. Gelukkig konden lokaalhoudster Zulma en Jan Roeken, na een persoonlijk onderhoud , van de eigenaar bekomen dat tot het einde van de competitie verder op zijn eigendom zou mogen gespeeld worden. Voor het volgende seizoen moest echter worden uitgekeken naar een ander terrein. Een moeilijke opdracht. Met enkele landbouwers werd contact opgenomen om een weide te kunnen bekomen, maar tevergeefs. Uiteindelijk bleef er maar één oplossing over : de eerder smalle ongebruikte weide gelegen langs de baan Kapellen-Putte. Een eerste onderhoud met de Heer Geelhand, eigenaar van deze weide, bleef zonder gevolg, zodat men er stilaan reeds begon over te denken om aan competitiesport te verzaken.

Gust van Ginneken, alhoewel geen bestuurslid, spande zich toen de Noorse-wagen. Hij vroeg en kreeg een tweede onderhoud met de Heer Geelhand en het was vooral dank zij zijn overredingskracht dat tenslotte de toelating bekomen werd, om van de weide, begrensd door de grote baan, de Maasdreef en het eigendom Pelckmans, een voetbalterrein te maken, terrein dat echter slechts een breedte van 58 m. zou hebben. Nu kon met de met de voorbereiding van het seizoen begonnen worden. F. Bastiaensen en F. Stroobants gaven hun ontslag en werden in hun respectievelijke functies van voorzitter en secretaris opgevolgd door A. Van Den Bleeken en R. Smet, terwijl L. Van Ginneken het bestuur kwam vervollledigen als ondervoorzitter.

NOORSE 1947-48
M. Cols, G. Fissers, G.v. Leuven, M. Arnouts, A. Nagels, P. Vervoort, J. Lathouwers, F. v. Put, F. v.d. Bleeken C. Denissen, R. Lenaerts

Steunend op de ervaringen opgedaan tijdens het eerste seizoen (7° plaats), zou Noorse tijdens het tweede seizoen heel wat beter presteren en zich steeds in de eerste gelederen kunnen handhaven, zonder nochtans de koplopers, White Star Kessel, en St. Mariaburg, te kunnen bedreigen. Uiteindelijk eindigde Noorse op een verdienstelijke 4° plaats (op 13 ploegen) met een totaal van 24 punten.

*NOORSE 1948-49
A. Van den Bleeken, A. Cols,
M. Nagels, A. Kerstens, H.
Huybrechts,
M. Smets, V. Plompen.
P. Vervoort, F. Van Put, J.
Lathouwers, M. Arnouts, H.
Leenaarts.*

Tijdens de zomer van 1949 noteerde men een sterke aangroei van het spelerspotentieel, waaronder meerdere gevestigde voetballeers, zoals o.a. H. De Wilder, T. Boeren, L. Huygen, R. Huybrechts e.a.....

Teneinde zoveel mogelijk aangesloten leden speelgelegenheid te verschaffen, besloot het bestuur voor de competitie 1949-50 twee ploegen in te schrijven : het fanion-elftal in de eerste afdeling, het tweede elftal in de derde afdeling (reserve-reeksen zoals we die ten huidige dagen kennen, bestonden destijds nog niet).

Van bij de start van de competitie kon Noorse zich in de titelstrijd mengen, samen met Racing Kiel, F.C. Merksem en Vlug Vooruit. Dit competitie jaar zou voor onze ploeg echter op een dramatische ontknoping eindigen. Na de voorlaatste wedstrijd had Noorse de leiding met respectievelijk 3 en 4 punten voorsprong op Rac.Kiel en F.C. Merksem, die echter wel beiden een wedstrijd minder gespeeld hadden. Voor haar laatste wedstrijd moest onze ploeg op verplaatsing naar F.C. Merksem. Ingevolge een internationale wedstrijd hadden die dag geen wedstrijden plaats in de K.B.V.B., waardoor F.C. Merksem met spelers in het veld kwam van O.L.S.E. Merksem (die echter wel reglementair waren aangesloten).

Tot overmaat van ramp moets Noorse daarenboven de diensten missen van topschutter H. De Wilder, die van zijn militaire oversten op die dag geen vrij had kunnen krijgen. Ondanks een hardnekkig verweer, verloor omze ploeg zeer eervol met 4-2 en werd Racing Kiel Kampioen.

Voor deze beslissende wedstrijd, dir voor een talrijk publiek werd gespeeld, kwam Noorse met volgend elftal tussen de krijtlijnen.

Huygen L

<i>Tops G.</i>	<i>Moens F.</i>
<i>Cols M.</i>	<i>Huybrechts H. Van Linden E.</i>
<i>Lathouwers J.</i>	<i>Vingerhoets J. Daems A. Van Put F. Nagels A.</i>

Met 34 punten, behaald over 22 wedstrijden, legde Noorse in de eindrangschikking beslag op de tweede plaats en promoveerde met kampioen Racing Kiel naar Ere-afdeling.

1950 – 1956 : GEPROMOVEERD NAAR ERE-AFDELING

Bij de aanvang van het seizoen 1950-51 was de leiding van Noorse in handen gekomen van een bestuur, dat gedurende acht jaar standvastig het roer in handen zou nemen en dat als volgt was samengesteld :

Voorzitter : A. Van den Bleeken - ondervoorzitter : L. Van Ginneken - secretaris : P. Vervoort - raadsleden : Jaak Ketens, Rik Lenaerts, Fons Kerstens en Fik Plompen.

Het debuut van het fanion-elftal in ereafdeling overtrof alle verwachtingen en na driekwart van de competitie zat er zelfs nog een titelkans in. Een ernstige kwetsuur van midvoor De Wilder deed deze kans echter verzwinden. Niettemin werd er nog op een verdienstelijke derde plaats geëindigd. Nog vier seizoenen zou Noorse zich tussen de beste ploegen van de hoogste afdeling kunnen handhaven en vooral op eigen veld zeer te duchten zijn.

NOORSE 1951-52
R. Smet, M. Cols, A. Staal,
H. Huybrechts, L. Huygen,
F. Moons
Van Linden, J. Tops
P. Vervoort, F. Van Put, F.
Vervoort, L. Staal, A. Nagels

Het prachtigste resultaat werd behaald gedurende het seizoen 1954-55, toen in de eindrangschikking de tweede plaats bekleed werd. Dit seizoen werd besloten met een overtuigende 0-4 zege op het veld van St. Michiel en Noorse kwam toen met volgende elftal tussen de krijtlijnen.

Smet M.
Staal A. Denissen A. Versteylen L.
Driessens J.
Lathouwers J. Driessens F. Geyskens J. Vervoort F. Staal L

Vergeeten wij er nochtans niet aan toe te voegen dat ook Guy Van Den Perck, André Nagels en in het bijzonder Stan De Beukelaer een ruim aandeel hadden in deze mooie tweede plaats.

NOORSE 1954-55
J. Driessens, A. Baeten, A.
Staal, A. Dnennisen, L.
Versteylen,
M. Smets, P. Vervoort.
J. Lathouwers, F. Driessens,
L. Staal, J. Geyskens, F.
Vervoort

Het tweede elftal, dat het vorige seizoen in derde afdeling eerder zwak gepresteerd had, werd opnieuw ingeschreven, maar nu in de bijzondere reeds "reserve". De moeilijkheden om steeds elf spelers bijeen te krijgen en ook de grote financiële kosten, deden het bestuur de beslissing nemen vanaf het seizoen 1951-52 geen reserveploeg meer in lijn te brengen.

De jaren, die bij sommige spelers begonnen te wegen, maar meer nog de talrijke kwetsuren, lagen aan de basis van de wegdeemstering van Noorse tijdens het seizoen 1955-56 met als gevolg slechts 9 punten uit 24 wedstrijden en de degradatie naar eerste afdeling.

Het was tijdens deze tijdspanne (1950-56), dat het dynamische Noorse-bestuur, door bemiddeling van een scheidsrechter uit Bergen-op-Zoom, tot internationale contracten kwam met ploegen van het Zeeuwse eiland Tholen.

Deze heen- en terugwedstrijden tegen St. Annaland en Nieuw-Vosmeer werden niet alleen sportieve successen, want telkens werd de in betwisting gestelde beker gewonnen, maar zijn in de herinnering van spelers en supporters blijven voortleven als onvergetelijke dagen van gezelligheid en vermaak.

Ondanks het feit, dat Noorse officieel slechts met één elftal aan de competitie deelnam, bracht het bestuur voor deze internationale wedstrijden toch steeds twee ploegen in de lijn om ook aan de reserve-ploegen van de tegenstrevers een wedstrijd te kunnen aanbieden. De verplaatsingen naar Tholen gebeurden steeds met twee bomvolle autocars, waarvoor men tijdig moest inschrijven om niet het risico te lopen, bij gebrek aan plaats, niet mee te kunnen.

Ook een ontspanningsreis naar Amsterdam kende een groot succes.

Maar ondanks deze verruiming van de activiteiten en de intense werking van het bestuur, kon Noorse zich niet in de hoogste afdeling handhaven en zou tijdens het seizoen 1956-57 in eerste afdeling optreden.

1956-1960 : GEDEGRADEERD NAAR EERSTE AFDELING

Had het bestuur zich niet laten ontmoedigen door de degradatie naar eerste afdeling, dan was men er misschien in geslaagd het spelerspotentieel dermate te versterken dat men reeds tijdens het seizoen 1956-57 mocht verhoppen, de verloren plaats in ereafdeling terug in te nemen.

En het begon zelfs zeer slecht met, op de eerste competitiedag, een zware nederlaag op het veld van Olympic Hoek Essen. Zonder nochtans in de degradatiestrijd te worden betrokken, werd het een eerder zwak seizoen, met een 8e plaats in de eindrangschikking en 17 punten uit 22 wedstrijden. Ook tijdens het seizoen '57-58 werden geen hoge toppen geschoren, maar de prestaties op eigen terrein zorgden voor de punten, nodig om het behoud te verzekeren. De morele crisis, die sedert enkele jaren in de Noorse-rangen heerste, zou tijdens het seizoen '58-59 een dieptepunt bereiken. De eerste wedstrijden werden evenveel nederlagen. Een betwisting, die ingevolge de omstandigheden zwaardere verhoudingen aannam, gaf aanleiding tot ontslagname van vier bestuursleden, zodat voorzitter Van Den Bleeken enkel met L. Van Ginneken overbleef om het Noorse schip, tezamen met Fons Kerstens, drijvend te houden.

Daar de ontslagnemende bestuursleden door enkele spelers gevolgd werden, kon men niet meer over de nodige manschappen beschikken om een elftal tussen de krijtlijnen te brengen en men voorlopig forfait geven.

Na enkele weken kreeg het minibestuur toen onverwacht de hulp van enkele trouw gebleven spelers. Vooral en in het bijzonder Marcel Smet zag op geen inspanning om, waar en wanneer ook, nieuwe en goede spelers te gaan ronselen.

De familietraditie getrouw (vader Fons en broer Roger hadden vroeger reeds een bestuursfunctie bij Noorse vervuld), nam hij daarbij de taak van secretaris op zijn schouders. Anderzijds kon men in de schoot van het verbond steunen op de sympathieke en welwillende medewerking van het comitélid Marcel Desfossés.

Alzo kreeg men uiteindelijk een onverwacht, buitengewoon sterk elftal bijeen, dat de overblijvende elf wedstrijden zonder nederlaag zou afwerken, met als apotheose, een 1-3 overwinning bij kampioen Scaldis op de laatste competitiedag. Van een sensationele

ommekeer gesproken!!

Uit de nauwelijks ontlopen teloorgang, ontsproot een nieuw en levenkrachtiger Noorse, dat in de eerstvolgende jaren de meest glansrijke bladzijden uit zijn geschiedenis zou neerschrijven.

Nadat Frans Leemans en Rik Van Zundert het bestuur waren komen aanvullen, startte Noorse het daaropvolgende seizoen dan ook met gewettigde titelambities. Nooit of te nimmer heeft Noorse dermate een competitie beheerst als tijdens het seizoen 1959-1960, maar op onverklaarbare wijze werden soms de punten te grabbel gegooid. Enkele weken voor het einde van de competitie werd op het Torenhof te Brasschaat, de beslissende wedstrijd voor de titel tegen R.U.A. verloren.

Volgende spelers verdedigden toen de Noorse kleuren :

De Beukelaer
A.

Coopmans P. De Beukelaer C Loopmans M.
De Wit R. Hermans L.

Van Cleef P. Geyskens J. Versteylen L Hofkens L. De Smet A.

Alhoewel deze wedstrijd volledig in het voordeel van Noorse verliep, werd op onverdiende wijze met 2-1 verloren en werd R.U.A. kampioen. Noorse eindigde tweede met 34 punten uit 22 wedstrijden en promoveerde tezamen met de kampioen voor de tweede maal naar ereafdeling.

1960-1961 : WEER IN ERE-AFDELING & 1ste MAAL PROVINCIAAL KAMPIOEN

Na vier jaar in eerste afdeling te hebben gespeeld, hernam Noorse tijdens het seizoen 1960-61 zijn plaats in ereafdeling. De successen van vorig seizoen hadden tot gevolg dat heel wat nieuwe spelers hun diensten bij Noorse kwamen aanbieden. Het bestuur nam dan ook het gelukkig initiatief opnieuw een tweede elftal in lijn te brengen. Dit bestuur werd versterkt door de toetreding van Jos Busschots en Frans Van Bauwel. Gestart zonder enige ambitie dan een zorgeloze plaats in het midden der rangschikking, stond men na 7 wedstrijden ongeslagen aan de leiding. Alle ontloken illusies werden echter op de 8e speeldag weer opgeborgen wegens een zware 1-4 nederlaag op eigen veld tegen de ernstigste belager, Rac. Kiel, en het feit dat de snelle en begaafde midvoor, Walter Cornelissen hierbij een beenbreuk opliep en voor vele weken diende gemist te worden. Waar echter de piepjonge E. Kerstens als invaller goed meekon en de snelle R. Bastiaensens enkele weken later onze rangen kwam vervoegen, begon Noorse opnieuw aan een zegereeks en schoof langzaam naar de top. Vijf weken voor het einde stond Noorse met één punt voor op Rac. Kiel, waar het toen op bezoek moest. Het werd een heroïsche wedstrijd, vol zenuwachtige spanning, waarin de thuisploeg, slechts vijf minuten voor tijd op strafschoep kon gelijkstellen, na een ongelukkig handspel van M. Loopmans. Deze uitslag, 2-2, versterkte dermate het moreel dat de laatste wedstrijden vol zelfvertrouwen en overgave werden afgewerkt en Noorse met 4 punten voorsprong provinciaal kampioen werd.

In het landelijk kampioenschap werd thuis met 4-1 gewonnen van de Brabantse kampioen, Veeweider. Bij de goedbetaalde profs van S.K. Munkzwalm (Oost-Vlaanderen) werd nipt met 1-0 verloren. Het behalen van de provinciale titel had natuurlijk heel wat enthousiasme gewekt en bij de verplaatsing naar Munkzwalm was Noorse vergezeld van een grote schaar supporters. Twee volle autocars en vele privaat auto's veroorzaakten een ware Kapelse invasie in het schilderachtige dorpje aan de Zwalm. Buiten het dagelijks bestuur werd een comité opgericht, belast met de organisatie van de kampioenenhuldiging. In een grote tent, opgetimmerd op het voetbalterrein, had tijdens een grandioos volksbal, in aanwezigheid van de Kapelse burgemeester en talrijke

spelers van Noorse, wat fysiek betreft, volledig op punt. Ter illustratie : op Koningshof werd een 5-2 achterstand in de laatste twintig minuten omgetoverd in een 5-8 overwinning. Een reeks van vier overwinningen bracht Noorse afgetekend aan de leiding. Na een verrassende nederlaag op eigen veld tegen Geel Ster was een nieuwe reeks van vier overwinningen voldoende om Noorse opnieuw tot provinciaal kampioen te kronen. Ingevolge het laattijdig einde van het seizoen, 23 mei 1963 werd de traditionele eindronde voor het kampioenschap van België afgelast.

In aanwezigheid van de Burgemeester van Kapellen en de voorzitter van het verbond had de huldiging van de kampioenen plaats tijdens een ontvangst en volksbal in de zaal Starrenhof, welke zich in een massale belangstelling mocht verheugen en waar tot in de vroege uurtjes het behalen van de kampioenstitel werd gevierd.

KAMPIOENENELFTAL 1962-63

*P. Vervoort, J. Matheuse, L. Verbist, R. Van den Bleeken, L. Hendrixx,
C. De Beukelaer, R. De Wit, J. Lathouwers
R. Busschots, J. Geyskens, R. Bastiaensens, W. Cornelisse, R. Greefs*

Tevens hadden Loopmans M. en Van de Wouwer L., beiden niet op foto, een belangrijk aandeel in het behalen van de titel.

1963-1968 : VERLICHTING, EEN NIEUW TERREIN, V.Z.W. EN DEGRADATIE

Het feit dat de wintertrainingen tijdens het vorige seizoen in niet geringe mate had bijgedragen tot het behalen van de kampioenstitel, bracht het bestuur op het besluit verlichting aan te brengen op het terrein. Bij de nationale maatschappij van Buurtspoorwegen werden een zestal afgedankte trampalen gekocht en van E.H. Boonants kreeg men grote lampen met sterke lichtbundels in bruikleen.

De speciale apparatuur van de elektriciteitsmaatschappij werd ondergebracht in een stenen hokje dat door ondervoorzitter L. Van Ginneken tegen de stenen hofmuur van Peer Bastiaensen gemetseld werd. De helft van het terrein kon redelijk verlicht worden, alleszins toch voldoende om te trainen. Het heilig vuur dat de spelers tijdens het voorgaande seizoen bezielde om door wekelijkse wintertraining de conditie op peil te houden was echter tijdens het seizoen '63-64 niet meer aanwezig en de verlichting werd dus eerder sporadisch gebruikt. De gevolgen hiervan kon men terugvinden in de behaalde resultaten.

Ondanks de terugkeer in het doel van Luc Van Tilburgh en door versterking van de aanvalslijn door de jonge Pelckmans, speelde Noorse een zwak seizoen. Door een thuisoverwinning op de laatste speeldag kan de degradatie vermeden worden.

Op het bestuurlijk vlak valt er te melden dat Lijs Nagels reeds op het einde van vorig seizoen bestuurslid was geworden en J. Busschots in de loop van het seizoen '63-64 zijn ontslag gaf en dat zijn taak als penningmeester werd overgenomen door J. Lathouwers.

Het seizoen 1964-65 werd voor Noorse een goed jaar, zowel op financieel als op sportief gebied. Voor het eerst in zijn geschiedenis kreeg men een financiële toelage van het gemeentebestuur van Kapellen.

*NOORSE 1964-65
C. De Beukelaar, M.
Loopmans, L.
Verbist, Cleiren, A. De Wit,
J. Verhaegen, J. Van den
Bleeken.*

Het experiment met een bal in tent op het voetbalplein een financiële mislukking geweest, dan werd in februari 1965 met overrompelend succes een bal gegeven in de "Starrenhof". Ook het avondtornooi dat tijdens de maanden mei-juni op het terrein van Noorse, in samenwerking met het parochiaal comité werd ingericht, sloot met een batig saldo.

Op sportief vlak waren de vooruitzichten nochtans niet rooskleurig geweest W. Cornelisen en Luc Van Tilburg hadden ons verlaten om de rangen van Capellen F.C. te gaan versterken. De ploeg speelde echter met meer overgave dan het vorig seizoen en bovendien had men in de persoon van Bruno Cleiren een degelijke doelman gevonden. Zonder ooit in strijd geweest te zijn voor de titel, eindigde de fanion-ploeg toch op een verdienstelijke 3e plaats.

Voor de eerste maal liet ook de reserven-ploeg zich gelden. Na een reeks van negen wedstrijden zonder nederlaag, stond men in de eindrangschikking eveneens op de derde plaats.

De kern van deze reserve ploeg werd gevormd door :

L. Van de Wouwer, L. Guns, R. De Wit, L. De Schutter, Fr. Van Buynder, P. Thyssen, J. Thyssen, Berke Van Den Broeck, Fr. Verboven, E. Minnebach en R. Van Zundert.

Een prachtig resultaat voorwaar voor deze jongens, die als echte liefhebbers in een gezellige pallieterachtige geest hun zondagmatchke gingen spelen.

Een goed op elkaar ingespeeld bestuur, met een dynamische secretaris Vervoort als motor, zou tijdens de periode 1965-68 Noorse tot een steviger gestructureerd geheel uitbouwen.

Onder invloed van enkele traditiegetrouw ingestelde bestuursleden werden vanaf 1965 de clubkleuren gewijzigd. Zoals vroeger de vaders, voetbalden nu de zonen opnieuw in geelgroen gestreepte truien. Voor het seizoen 1965-66 werd het spelerspotentieel versterkt met de tweelingbroeders Boden uit de Wildert, die men slechts van elkaar kon onderscheiden wanneer ze hun plaats op het speelveld hadden ingenomen met W. Cornelisen die terugkwam van Capellen F.C.. Het fanion-elftal presteerde uitstekend en bleef tot 4 wedstrijden van het einde in het zog van kampioen Rac. Kiel om uiteindelijk op een prachtige tweede plaats te eindigen.

Is de zomer doorgaans een stille periode in het leven van een voetbalvereniging zoals Noorse, dan was dit niet het geval in het jaar 1966. Het speelveld van Noorse, destijds eigendom van de Heer Geelhand, was verkocht in twee verkavelingen en ieder jaar, bij het afsluiten van het huurcontract, gaven die nieuwe eigenaars de wens te kennen dat Noorse naar een ander terrein zou uitzien omdat zij hun eigendommen als bouwgrond verlangden te gebruiken.

Ondertussen had het Gemeentebestuur van Kapellen in het Gemeentepark een prachtig voetbalterrein laten aanleggen ten behoeve van de Kapelse liefhebbersploegen. Na enkele zware bestuursvergaderingen besloot het Noorse bestuur bij de Gemeente Kapellen een aanvraag in te dienen om het gemeentelijk voetbalveld te mogen bespelen.

De onderhandelingen met het schepencollege liepen echter niet te vlot van stapel en er was een handige en diplomatische ere-voorzitter L. Dingemans nodig om met de waardevolle steun van schepenen P. Heystraten uiteindelijk tot een gunstig resultaat te komen. Maar hierdoor waren alle moeilijkheden nog niet van de baan. De ruwbouw van de kleedkamers was wel reeds voltooid maar de afwerking zou nog jaren op zich laten wachten. Gelukkig vond men een onderkomen in de onmiddellijke omgeving. Vanachter in de Bergstraat stelde Jef Greefs bereidwillig zijn achterkeuken en garage ter beschikking voor het omkleden van de spelers. Bovendien kwam men tot een prettige

samenwerking met de Kynologische club van Kapellen. Met deze vereniging werd een akkoord bereikt voor de uitbating van het chalet tijdens de thuiswedstrijden en de loods bij het africhtingsterrein mocht gebruikt worden als kleedkamer voor de scheidsrechter. Op 25 september 1966 werd het nieuwe speelveld officieel ingehuldigd tijdens de thuiswedstrijd tegen OLVAC, die met 1-2 verloren werd. Voor de wedstrijd had er een korte ontvangst plaats waarop het Gemeente- en verbondsbestuur aanwezig waren. Het nieuwe speelveld zou de spelers nochtans niet inspireren tot grootse voetbaldaden. Het werd een middelmatig seizoen met een rekord aan drawns. Op 22 wedstrijden werd niet minder dan negenmaal gelijk gespeeld en in de eindrangschikking werd op de 7de plaats beslag gelegd.

Tijdens dit seizoen werd er op het bestuurlijk vlak een grondige wijziging doorgevoerd ; Noorse werd een vereniging zonder winstgevend doel met rechtspersoonlijkheid. Dit werd beslist op dinsdag 22 november 1966 tijdens de wekelijkse vergadering in de keuken van het lokaal "Café Noorse". J. Lathouwers werd belast met de opstelling van de statuten, die na goedkeuring, op 29 december 1966 in het staatsblad werden gepubliceerd.

*NOORSE 1966-67
P. Vervoort, J. De
Meurichy, C. Janssens, L.
Verbist, E. Kerstens
C. De Nooyer, Boden.
Boden, Calluy, A. Bogers,
Van den Berghe,
Bastiaensen*

Intussen had de groei van het aantal leden en de uitbreiding van de activiteiten de behoefte doen ontstaan naar ruimer lokaal. Daar bovendien R. Bastiaensen zich terugtrok als uitbater, werd vanaf september 1967 het lokaal overgebracht naar de zaal "Starrenhof". Al deze wijzigingen aan het oud vertrouwde beeld van Noorse V.V. konden niet verhinderen dat tijdens het seizoen 1967-68 op de laatste plaats werd geëindigd met slechts 10 punten uit 20 wedstrijden.

Na een verblijf van acht jaar in ereafdeling werd Noorse opnieuw naar eerste afdeling verwezen.

1968-1975 : ANDERE SPORTEN, EEN CLUBBLAD EN VIERING 25 JARIG BESTAAN

De degradatie had echter het enthousiasme van bestuur en spelers niet bekoeld en met volle overtuiging en inzet werd er verder gewerkt. Bovendien hadden enkele waardevolle leden zich bereid verklaart vanaf het daaropvolgend seizoen van 2 september 1969 de Heren **P. Coopmans, Antoon Dieusaert en L. Verbist als nieuw bestuursleden** aanvaard. In hun jeugdig enthousiasme hadden zij de betrachting van Noorse een vooruitstrevende vereniging te maken.

Een eerste initiatief was de uitgifte van een clubblad. En zo verscheen, onder de bezielende leiding van Tony Dieusaert, **op St. Niklaasdag, 6 december 1969, het eerste exemplaar van de "Noorse Treffer"**. De teksten werden gestencild en samengeniet in het omslagcliché, ontworpen door oud-speler Guy Hermans. Het samenbrengen van de verschillende gestencilde bladen tot een Noorse-treffer was een heel werk waarbij zelfs de vrouwen van de bestuursleden werden bij ingeschakeld. Het streefdoel was een viertal treffers per seizoen uit te geven. Men heeft dit gedurende een

zestal jaren volgehouden maar toen was de inspiratie van de redacteurs uitgeput. Ook op sportief vlak verliep alles vlot en gedurende twee opeenvolgende seizoenen werd op de 3de plaats geëindigd. Tijdens het seizoen 70-71 werd er geweldig veel gevergd aan tijd en werkkraft van de bestuursleden. er was niet alleen de uitgifte van de "Noorse-Treffer" maar bovenal de voorbereiding van de viering van het vijfentwintig jarig bestaan.

Op de statutaire vergadering van 7 september 1971 werd een voorstel neergelegd en ook aanvaard tot wijziging van enkele artikelen van de statuten. **De voornaamste verandering was wel dat de naam "Noorse Voetbalvereniging" werd gewijzigd in "Noorse Sportvereniging"**, dit met het oog op de uitbreiding van de activiteiten tot andere sporttakken (volleybal-wandelclub) dan alleen maar voetbal.

Ook het jubileum programma werd die avond in zijn definitieve vorm als volgt vastgelegd :

Zaterdag 02.10.1971 : 20 u : Zaal Concordia : Praatavond m.m.v. Close-up pop-blues group Daily-Life - Colloseum : Discobar Go-Go Girls.

Zaterdag 20.11.1971 / 20 u : Feestzaal Kon. Atheneum van Kapellen - Quiz avond met de medewerking van 10 kapelse verenigingen onder leiding van P. Famay, quizleider

*BRT.
Zaterdag*

11.12.1971 : 2à u Feestzaal Kon. Atheneum van Kapellen - Groot bal met orkest van Theo Mertens en zangeres Yvette Ravell.

Zaterdag 08.01.1972 : 15 u.: Feestzaal Mater Salvatoris - Poppenkast Jan Pirrewit en Brando (grootste Belgische goochelaar).

Zaterdag 04.03.1972 : 20 u.: Dennenburghoeve - Milieuavond met gespreksthema : "Is het leefmilieu in de Antwerpse Noorder-gemeenten bedreigd". Aan deze debatavond namen deel : Dhr. Karel Poma (Minister van Milieu), Dhr. A. Boeren (Schepen van Milieu te Kapellen), Dhr; A. Pelckmans (Uitgeverij Nederlandse Boekhandel), Dhr. Marcel Verbruggen (Milieudeskundige BRT) en Dhr; Karel van Isacker s.j. (Schrijver van het boek "Land der dwazen").

Al de feestelijkheden werden begeleid door drie hostesses, jonge meisjes uitgedost in dezelfde kledij waarbij de geel-groene kleuren de boventoon aangaven. En we doen de waarheid geen onrecht aan wanneer we schrijven dat alle manifestaties uitstekend georganiseerd waren en een grote publieke bijval kenden.

De jubilarissen tijdens ontvangst op het (oude) gemeentehuis.

Op het sportieve vlak waren de seizoenen 70-71 en 71-72 geen hoogtepunten maar met telkenmale een 7e plaats in de eindrangschikking waren er toch ook geen moeilijkheden geweest. Alleen op het bestuurlijke vlak werd Noorse met een spijtige beslissing geconfronteerd. Secretaris P. Vervoort, die zich gedurende 25 jaar met onbaatzuchtige toewijding had ingezet voor zijn vereniging, gaf zijn ontslag. Maar gelukkig werd zijn taak op voortreffelijke wijze overgenomen door P. Coopmans en werden er bovendien op de algemene vergadering vier nieuwe leden in het bestuur opgenomen : André Nagels, zijn vrouw M. Luyckx, André Bogers en Mon Verresen (die later de jeugdwerking zou opstarten). Voor het seizoen 72-73 werd een derde ploeg ingeschreven voor de competitie. Het betrof hier een veteranenploeg samengesteld uit oud-spelers die een schitterend seizoen speelden en op een prachtige 2de plaats eindigden. Gedurende de periode 73-75 zou de fanion-ploeg regelmatig in het midden van de rangschikking eindigen.

Het initiatief om de sportactiviteiten uit te breiden was echter geen succes geworden. Gedurende het seizoen 71-72 had men met een dames- en herenploeg deelgenomen aan de volleybalcompetitie van de Belgische Volleybalbond in de laatste provinciale reeks. Het volgend seizoen moest deze activiteit echter gestopt worden. De reden : geen trainer - de zware kosten en ook een gebrek aan een voldoende aantal onderlegde spelers.

De Noorse wandelclub, onder de dynamische leiding van brouwer A. Teunis, kende meer bijval maar zou allengs zelfstandig van Noorse-voetbal zijn eigen weg vinden. Een opmerkelijk feit gedurende deze periode was dat in 1974 drie clubleden een officiële erkenning kregen, Alex Van den Bleeken, Louis Van Ginneken en Fons Kerstens ontvingen de persoonlijke gelukwensen van Minister Chabert tegelijkertijd met de gouden medaille van verdienste voor het werk dat zij gedurende 25 jaar belangloos voor Noorse hadden verricht.

1975-1984 : NIEUWE TERREINEN, EEN EIGEN KANTINE EN START JEUGDWERKING

De **statutaire vergadering van 2 september 1975** is een belangrijke datum in de Noorse geschiedenis. **L. Verbist had op deze vergadering volgend voorstel ter bespreking voorgelegd : aanvraag aan de gemeente Kapellen om te mogen spelen op de gemeentelijke voetbalterreinen aan de Fr. De Peuterstraat met tevens een verzoek om bij deze terreinen een chalet te mogen bouwen.**

Het voltallig bestuur had daar positief mee ingestemd maar er waren twee moeilijkheden te overwinnen : men moest toestemming krijgen van de gemeente en er was ook een zwaar financieel aspect aan dit project verbonden. Het gemeentebestuur gas toelating om de voetbalterreinen te gebruiken en in zitting van 22.01.1976 verleende het

schepencollege een te allen tijde intrekbare vergunning voor het plaatsen van een clubhuis bij deze terreinen. **Het bouwen van het clubhuis zou met eigen volk gebeuren maar de materialen moesten aangekocht worden en waar de nodige gelden vinden want de clubkas kon dit niet dragen. De oplossing werd gevonden bij de brouwerij Campina die een renteloze lening toestond van 250.000 bf. (contract van 25.02.1976), terug te betalen in 5 jaar met jaarlijkse afkortingen van 50.000 bf.**

Op de algemene vergadering van 1975 werd oud-speler Stan De Beukelaer als nieuw bestuurslid aanvaard.

Er is dat seizoen 75-76 door de clubleden geweldig hard gewerkt en zoveel energie gestoken in de opbouw van het clubhuis dat de voetbalresultaten dermate op het achterplan geraakten dat men allerlaatste eindigde met slechts 5 povere punten uit 22 wedstrijden. Een fantastisch jaar op het bestuurlijk vlak werd een rampjaar op het sportieve.

Op de algemene vergadering van 7 september 1976 werd met voldoening vastgesteld dat het clubhuis voltooid was en dat men vanaf volgend seizoen kon verhuizen naar de terreinen aan de Fr. De Peuterstraat. Omdat we nu de beschikking hadden over twee speelvelden bood dit de mogelijkheid om aan jeugdwerking te doen.

Voor het seizoen 76-77 werden dan ook voor het eerst in de Noorse geschiedenis twee jeugd ploegen (miniemen en jeugdige senioren) ingeschreven.

Om ook tijdens de wintermaanden voldoende te kunnen trainen werd door E. Simons voorgesteld een verlichting aan te brengen op een voetbalveld. De vergadering ging akkoord dat hiervoor contact zou worden opgenomen met het gemeentebestuur en met een firma belast met het aanbrengen van de verlichting. Maar tussen al deze positieve klanken, viel er op deze vergadering toch ook een negatieve noot. Het dynamisch en bezielend bestuurslid Tony Dieusaert zag zich verplicht, ingevolge de uitbreiding van zijn werkzaamheden bij BASF, zijn ontslag aan te bieden. Enkele dagen voor deze statutaire vergadering, op zaterdag 4 september 1976 te 20 u. had tijdens een druk bijgewoonde ontvangst de officiële opening plaats gevonden van het Noorse chalet.

Het spreekwoord "nieuwe borstels keren goed" was niet onmiddellijk van toepassing op de nieuwe voetbalvelden want een nieuwe degradatie werd maar heel nipt vermeden. In de eerstvolgende jaren gaan er zich nu regelmatig wijzigingen voordoen in de samenstelling van het bestuur.

Ingevolge ouderdom en soms ook wel overlijden gaan bestuursleden van de aanvangsjaren geleidelijk verdwijnen terwijl ingevolge de vermelding van het aantal ingeschreven ploegen en de uitbating van het chalet, Noorse genoodzaakt is regelmatig over te gaan tot uitbreiding van het aantal medewerkers. En zo werd o.m. de huidige voorzitter Alfons Bruyninckx op de algemene vergadering van 06.09.1977 in het bestuur opgenomen.

Er waren 7 elftallen ingeschreven voor de competitie 77-78 : 4 senioren-jeugdige senioren-knappen en miniemen.

Bij de aanvang van het nieuwe seizoen was de aangebrachte verlichting voltooid. Er werd nu intenser getraind met als resultaat een prachtige 2de plaats en opnieuw promotie naar eerste afdeling.

Op de algemene vergadering van 05.09.1978 werd beslist de jeugd cyclus volledig te maken zodat de doorstroming van jeugdspelers vlot zou kunnen verlopen. Er werden dan ook 8 ploegen ingeschreven : 4 senioren-jeugdige senioren-scholieren-knappen en miniemen.

Door de uitbreiding van het aantal ploegen ontstond de behoefte de voetbalafdeling in de schoot van de vereniging een eigen structuur te geven, met een voorzitter (A. Nagels) en een ondervoorzitter (A. Bogers) maar desondanks kon de degradatie in 79 met een derde laatste plaats maar juist afgewend worden.

In september 1979 was een derde voetbalplein aangelegd en was ook de bouw van een bijkomende kleedkamer afgewerkt.

Voor de competities 79-80 en 80-81 werden dan ook een record aantal ploegen (9) ingeschreven : 5 senioren-jeugdige senioren-scholieren-knappen en miniemen. In 1981-

1982 zou men een ploeg senioren laten wegvallen. Gedurende deze jaren 80-81-82 eindigde men regelmatig in het midden van de rangschikking.

Enig in de annalen van Noorse was het feit dat op 3 december 1981 een buitengewone algemene vergadering werd bijeengeroepen met op de dagorde : de uitsluiting van een bestuurslid. In geheime stemming werd met een nipte 2/3 meerderheid deze uitsluiting aangenomen.

Een gevolg van deze uitsluiting was het ontslag van enkele leden waaronder L. Verbist. Hun plaats werd ingenomen door o.m. Mon Van Zundert en Vic Adriaensen terwijl A. Bruyninckx ondervoorzitter werd van voetbalafdeling in de plaats van S. De Beukelaer, die een andere bestuursfunctie ging vervullen.

Vanaf september 83 zouden de bestuursveranderingen niet langer meer plaats hebben in het Starrenhof maar in het chalet.

Sportief gezien was 1983 een minder vruchtbaar jaar want met een elfde plaats kon de degradatie naar tweede afdeling niet vermeden worden.

Ook het seizoen 83/84 was geen sportieve hoogbloei daar een nieuwe degradatie maar op het nippertje kon worden vermeden. Dank zij een barrage wedstrijd tegen Lambrecht, die met 5-0 werd gewonnen kon Noorse in tweede afdeling blijven.

1984-1996

De eerstvolgende jaren had men het steeds moeilijk om zich te handhaven, maar naarmate meer en meer jeugdspelers doorgroeiden naar de senioren werd het eerste elftal met in hun zog de andere seniorenploegen, alsmaar sterker. Zelfs zodanig sterk dat Noorse de laatste jaren steevast bij de titelkandidaten mag worden gerekend.

Begin de jaren '90 kreeg men problemen om voldoende jongeren aan te trekken o.a. door de toenemende concurrentie van Germinal Ekeren en FC Capellen. In deze clubs kon men immers reeds voetballen vanaf 6 jaar, daar bij ons de jongeren ten vroegste op 8-jarige leeftijd de schoenen konden aanbinden.

Daarom werd het hoog tijd dat ook Noorse SV zijn eigen pupillenploeg opstartte, maar dat is makkelijker gezegd dan gedaan. Om te beginnen moet je een 12 tal spelertjes hebben, 1 of 2 trainers en een begeleider. Op de familiedag in augustus 1993 stond dan ook een wedstrijd voor pupillen geprogrammeerd, scholen werden aangeschreven, ouders werden opgebeld, iedereen mocht het weten. Vanaf nu kon je ook bij Noorse SV vanaf 6-jarige leeftijd terecht.

Al deze inspanningen werden beloond, want op deze eerste wedstrijd daagden reeds een 10-tal voetballertjes op. Na een aantal weken training o.l.v. Stefan De Beukelaer, Maarten Verachtert en Bert Huybrechts, waren er al vlug een 15-tal spelertjes, zodanig dat de eerste oefenwedstrijden konden gespeeld worden.

De Baby-Boom kende mede dankzij pupillenbegeleider Norbert Eeckman en jeugdvoorzitter Vic Adriaensen een zodanig succes dat er in het begin van het seizoen 94-95 genoeg jongeren aangesloten waren zodat men van start kon gaan met een pupillen en een mini-miniemen ploeg, bovendien is er een tweede pupillenploeg die regelmatig oefenwedstrijden speelt. Noorse SV had nu zijn volledige cyclus jeugd ploegen.

Maar wat minstens even belangrijk was voor de vereniging, was dat er nieuw bloed in de vereniging kwam. Denken we maar aan de ouders van deze jongeren, die helpen waar het kan. Maar toch in het bijzonder aan Rudi Beirnaert en Norbert Eeckman die de groepwerkers in onze club kwamen verruimen.

Op bestuursvlak werd eind 1993 voorzitter A. Bogers vervangen door de huidige voorzitter Fons Bruyninckx, bijgestaan door Vic Adriaensen als ondervoorzitter.

Ondertussen had men ook op het Koninklijk Katholiek Sportverbond (K.K.V.S.) door dat er op het Noorse goed werk werd geleverd en vertrouwde ze ons de bekerfinale editie 1994 toe. Voor het eerst in de geschiedenis van het KKVS mocht 1 vereniging zowel de finales van de senioren als van de jeugd organiseren.

Op deze bekerfinale was ook voor het eerst een elftal van Noorse actief, de kadettenploeg onder leiding van Patrick Seifferman en Stan De Beukelaer, waren dat jaar doorgestoten tot in de finale.

In de finale moesten ze het na een spannende wedstrijd spijtig genoeg afleggen tegen hun leeftijdsgenoten van OLVAC.

Finalisten Beker van Antwerpen

C. De Beukelaer, J. Lepinoy, P. De Wilder, K. Meeuwsen, M. Bastiaensens, K. Hodister, G. Ost, D. Mathijsen, P. Seiffermann, J. De Keuster, S. De Bruyn, S. Seiffermann, C. Lyssens, P. Van Bergen, P. De Keuster, K. Fimmers

In 1995 werd Edmond Verresen, die zich jarenlang ontfermde over de financiën van de club vervangen door de Leo Huybrechts. In hetzelfde jaar ruilde seniorentrainer Arnold Egyed Noorse SV voor Putte SK (2e provinciale K.B.V.B.) en wordt bij Noorse vervangen door Eric Van Aerden.

In 1995 waren wij actief met 8 jeugdelftallen en 3 seniorenelftallen, zodat wij in het sportwereldje van Kapellen duchtig begonnen mee te tellen.

Gedurende dit seizoen vierde NOORSE ook zijn 50-jarige jubileum. De feestelijkheden begonnen al in november 95 met een groots opgezette receptie waarbij alle oud-spelers werden uitgenodigd (en een zeer groot aantal ook aanwezig waren). Speciale aandacht (en een attentie) was er voor Louis Verbist, 96 jaar, een speler die er vanaf het prille begin (1914) bij was. Na deze receptie was er een groot bal met optreden van Magriet Hermans.

De festiviteiten werden beëindigd in mei 96 met een 6x6 seniorentornooi en een groots opgezet jeugdturnooi.

Het hoogtepunt van het 50-jarig bestaan was echter dat wij van Koning Albert II de toestemming kregen om de titel Koninklijke te dragen en dat vanaf dit ogenblik onze vereniging KONINKLIJKE NOORSE SPORTVERENIGING wordt genoemd.

